

การศึกษาการเติมเสียงวรรณยุกต์ให้กับคำยืมภาษาอังกฤษแบบทับ

ศัพท์และระบบการสะกดคำยืมในภาษาไทย*

หวศรี ชนมหาตระกูล¹ และจุฑามณี อ่อนสุวรรณ²

¹ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

²ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ศูนย์แห่งความเป็นเลิศทางวิชาการด้านสารสนเทศอัจฉริยะ เทคโนโลยีเสียงพูด

และภาษา และนวัตกรรมด้านบริการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทคัดย่อ

บทความนี้นำเสนอข้อสังเกตด้านเสียงวรรณยุกต์ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยจากหลักเกณฑ์การบัญญัติคำทับศัพท์ ๙ โดยราชบัณฑิตยสถาน และจากผลการวิเคราะห์ ทางระบบเสียง รวมถึงข้อมูลเบื้องต้นจากการสำรวจผู้ใช้ภาษาและจากคลังข้อมูลภาษา แนวคิดเรื่องการสะกดคำทับศัพท์ในภาษาไทยแบ่งได้เป็น 2 รูปแบบ คือ การบัญญัติจากการถอดตามเสียงที่ออก และจากการถอดอักษร ซึ่งการบัญญัติศัพท์จากการถอดอักษรนี้มีได้กล่าวจะแจ้งเรื่องการทำกับเสียงวรรณยุกต์ ทั้งนี้การเติมเสียงวรรณยุกต์ในคำยืมจากภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์เป็นประเด็นที่นักภาษาศาสตร์ให้ความสนใจ และอาจกล่าวได้ว่าในภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ รวมทั้งภาษาไทย การเติมเสียงวรรณยุกต์ในคำยืมจะเกิดขึ้นอย่างมีระบบและเป็นรูปแบบผลการศึกษาเบื้องต้นแสดงให้เห็นว่าคำทับศัพท์ที่มีการเติมเสียงวรรณยุกต์มีแนวโน้มทำให้เกิดความสับสนในการใช้รูปวรรณยุกต์มากที่สุด และเสียงสามัญมีน้อยที่สุด การบัญญัติคำทับศัพท์ตามเกณฑ์การถอดอักษรอาจทำให้การกำหนดเสียงวรรณยุกต์ใน การสะกดคำยืมจำนวนหนึ่งไม่สอดคล้องกับการออกเสียงโดยผู้ใช้ภาษา ส่งผลให้ผู้ใช้เกิดความสับสน โดยเฉพาะคำทับศัพท์ที่มีการเติมเสียงวรรณยุกต์โทและตรี เช่น โซลา (โท) แท๊งก์ (ตรี) ที่มีการบัญญัติการกำบัววรรณยุกต์ที่ไม่ชัดเจน ทำให้เกิดการสะกดหลากหลายรูปแบบโดยผู้ใช้ภาษาดังนั้น เพื่อให้เกิดแบบแผนชัดเจนและมีความสอดคล้องกับการใช้ ควรจัดให้มีการสำรวจการใช้ของคำเหล่านี้ควบคู่กับการวิเคราะห์โดยผู้เชี่ยวชาญทางภาษาเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบแผนสำหรับคำยืมภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ

คำสำคัญ เสียงวรรณยุกต์ไทย คำยืมภาษาอังกฤษ เสียงวรรณยุกต์ไทยในคำยืมภาษาอังกฤษ

* บทความนี้ได้รับการนำเสนอในงานประชุมวิชาการ Liberal Arts International Conference 2015: Redesigning the Landscape of Southeast Asia วันที่ 6 สิงหาคม 2558 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

A Study of Tone Assignment in English Loanwords and Spelling System in Thai

Nawasri Chonmahatrakul¹ and Chutamane Onsuwan²

¹Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

²Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

Center of Excellence in Intelligent Informatics, Speech & Language Technology
and Service Innovation (CILS)² Thammasat University

Abstract

This paper provides some observations concerning Thai phonemic tone assignment in English loanwords based on various sources: the Royal Institute of Thailand's loanword rules and regulations, previous phonological analyses of the observed patterns, and our preliminary data collected from Thai informants and large-scale written corpora. For Thai, there are two general approaches for spelling English loanwords: using the closest alphabet equivalent and tone markers reflecting the actual pronunciation, and following transliteration/transcription systems sets for Thai, with no specifications for marking of assigned tones. It should be noted that phonemic tone assignment/adaptation of loan words from non-tonal languages has been a focus of linguistic research. By and large, it was found that tone assignment of loanwords in a tonal language (and also in the case of Thai) is consistent and systematic as it is shaped by the language's sound system and perceptual patterns. From our data, we found that loanwords with the assigned high tone tend to create the most inconsistent spelling patterns, and those with the assigned mid tone the least. The current transliteration systems, which in some cases create written forms of loanwords that do not match with the pronunciation, could lead to inconsistency and confusion among language users. Loanwords with the assigned falling tone or high tone, which according to the spelling systems are not required to have any tone markers, were found to have a large variety of spellings. To standardize the spelling system of tone assignment for English loanwords (and loanwords from other languages), and to make it compatible with current language use, it is recommended that language surveys, questionnaires, and linguistics research be implemented.

Keywords: Thai tones, English loanwords, Thai tones in English loanwords

1. บทนำและความสำคัญของปัญหา¹

กระบวนการที่สำคัญในการรับคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทยคือการยืมคำ ทั้งนี้ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการยืมคำได้แก่ คำยืม และ คำทับศัพท์ (นิตยา กาญจนวรรณ, 2558, น. 4) โดยพจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถานได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

คำยืม คือ คำศัพท์ที่ไม่ได้มีอยู่แต่เดิมในภาษา แต่เป็นคำศัพท์ใหม่ที่น่าเข้ามาจากภาษาอื่นด้วยความจำเป็น เนื่องจากขาดคำที่จะใช้แสดงความคิดใหม่ ๆ หรือเรียกสิ่งใหม่ ๆ หรือเนื่องจากนิยมคำในภาษาอื่นทั้งที่มีใช้แล้วในภาษาของตน คำยืมอาจแบ่งได้เป็นชนิดต่าง ๆ ดังนี้คือ คำยืมแบบทับศัพท์ (loanword proper) คำยืมแบบผสม (loan blend) คำยืมแบบแปลง (loan shift) และคำยืมแบบแปล (loan translation; calque) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, น. 272)

จากคำนิยามดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่าคำทับศัพท์เป็นวิธีหนึ่งในการยืมคำจากภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทย อย่างไรก็ตาม การทับศัพท์เป็นวิธีการรับคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทยที่ได้นำมาใช้มากที่สุด โดยในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 มีคำยืมจากภาษาอังกฤษอยู่ประมาณ 600 คำ และส่วนใหญ่ของคำเหล่านี้เป็นคำทับศัพท์ (นิตยา กาญจนวรรณ, 2558)

หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยได้รับการบัญญัติขึ้นโดยราชบัณฑิตยสถานตั้งแต่ปี พ.ศ. 2484 (ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีเรื่องบัญญัติศัพท์ฉบับที่ ๑, 2485) และได้ปรับปรุงแก้ไขในปี พ.ศ. 2532 ต่อมา มีการเพิ่มเติมเกณฑ์การทับศัพท์สำหรับภาษาต่างประเทศอื่น ๆ อีก 8 ภาษาในปี พ.ศ. 2535 โดยหลักเกณฑ์การบัญญัติคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นไปตามหลักการถอดอักษร ดังถ้อยความที่ระบุว่า “การทับศัพท์ให้ถอดอักษรในภาษาเดิมพอควรแก่การแสดงที่มาของรูปศัพท์ และให้เขียนในรูปที่จะอ่านได้สะดวกในภาษาไทย” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2532, 2535) และเกณฑ์ดังกล่าวนี้ยังได้รับการเผยแพร่ในเว็บไซต์ของราชบัณฑิตยสถานในปัจจุบัน (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2558) ในปี พ.ศ. 2546 ราชบัณฑิตยสถานได้ตั้งคณะกรรมการเพื่อปรับปรุงหลักเกณฑ์คำทับศัพท์ โดยมีหลักการเบื้องต้นว่า “การทับศัพท์ควรยึดการออกเสียงเป็นหลัก เพื่อให้คำทับศัพท์อ่านออกเสียงได้ใกล้เคียงกับคำในภาษาอังกฤษ” (นิตยา กาญจนวรรณ, 2558) และในปี พ.ศ. 2552 คณะกรรมการได้ปรับปรุงหลักเกณฑ์การทับศัพท์ให้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอังกฤษมากขึ้น

¹ ผู้วิจัยขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ ดร.นันทนา รณเกียรติ ที่กรุณาให้ข้อมูลและคำปรึกษาในการเขียนบทความนี้ ขอขอบคุณ ดร.กฤษณ์ โกสวัสต์ (NECTEC) ที่อนุเคราะห์ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษา InterBEST และ ขอขอบคุณคุณอดิเรก มุลทุรี ในการช่วยรวบรวมสืบค้นข้อมูลความถี่ของการปรากฏคำทับศัพท์จากคลังข้อมูลภาษา

หลักเกณฑ์การทับศัพท์นี้ได้รับการพัฒนาเป็นร่างหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษในปี พ.ศ. 2558 (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2558)

จากข้อมูลทีกล่าวนำข้างต้นจะเห็นได้ว่าเกณฑ์การบัญญัติคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันแบ่งออกเป็น 2 แนวทาง ได้แก่ การบัญญัติคำทับศัพท์จากการถอดอักษรและจากเสียงที่ออก และเมื่อพิจารณาในด้านการใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ในคำเหล่านี้จะเห็นได้ว่าหลักเกณฑ์ที่ผ่านมาไม่ได้ระบุให้ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ โดยให้ใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์เฉพาะคำที่หากปราศจากเครื่องหมายจะซ้ำกับคำไทยเท่านั้น เช่น *โคมา โค้ก* เป็นต้น นอกจากนี้ยังให้คงรูปวรรณยุกต์ไว้ในคำที่ใช้มานานจนได้รับการยอมรับและบรรจุอยู่ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานแล้ว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2532, 2535, 2542, 2554)

อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาจากพจนานุกรมคำใหม่โดยราชบัณฑิตยสถานปี พ.ศ. 2550 จะเห็นได้ว่าคณะผู้จัดทำได้กำหนดหลักเกณฑ์การสะกดคำภาษาต่างประเทศตามการออกเสียงของคนส่วนใหญ่ เช่น *rating* สะกดเป็น *เรตติ้ง* และคำที่เขียนตามหลักการทับศัพท์ของราชบัณฑิตยสถานและใช้แพร่หลายแล้วให้คงแบบเดิมไว้ทั้ง 2 คำ เช่น *fax* สามารถสะกดได้ทั้ง *แฟกซ์* และ *แฟกซ์* (ราชบัณฑิตยสถาน, 2550) นอกจากนี้ในปี พ.ศ. 2555 มีการเสนอให้สำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนวิธีการทับศัพท์ให้สอดคล้องกับการออกเสียงในภาษาไทยและมีความเปลี่ยนแปลงในการเติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ อาทิ การเติมเครื่องหมายวรรณยุกต์เอก โท และตรี เช่น *เลเซอร์* เปลี่ยนเป็น *เลเซอร์ บาสะเกตบอล* เปลี่ยนเป็น *บาสเก็ตบอล* การเปลี่ยนตัวพยัญชนะเป็นอักษรสูง เช่น *แฟลต* เปลี่ยนเป็น *แฟล็ต* และการใส่ ห นำ เพื่อแสดงเสียงวรรณยุกต์เอก เช่น *ปิกนิก* เปลี่ยนเป็น *ปิ๊กนิก* (มติชนออนไลน์, 2555) แต่อย่างไรก็ตามวิธีการที่เสนอดังกล่าวนี้นี้ไม่บรรลุผล ราชบัณฑิตยสถานจึงยืนยันว่าจะไม่เปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ด้านการใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2555)

แม้หลักเกณฑ์ด้านการใช้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยจะกำหนดไว้ไม่ให้ใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์ แต่จากการบัญญัติคำศัพท์ในพจนานุกรมคำใหม่และความพยายามในปี พ.ศ. 2525 เรื่องการสำรวจความคิดเห็นในการเขียนคำทับศัพท์ให้ตรงตามการออกเสียงจริง ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าการเติมเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นประเด็นที่น่าสนใจ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์ต่างจากภาษาไทยที่เป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ เมื่อเกิดการทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยจึงเป็นที่น่าสนใจว่าการเติมวรรณยุกต์ในคำภาษาอังกฤษของผู้ใช้ภาษาไทยมีความเป็นระบบชัดเจนเพียงใด และประเด็นเรื่องเสียงวรรณยุกต์ในการสะกดคำทับศัพท์เหล่านี้ควรมีทิศทางเช่นไร

ในเมืองต้น ผู้วิจัยได้สืบค้นข้อมูลจากกระดานสนทนา thai-language.com และพบตัวอย่างจำนวนหนึ่งในเรื่องความสับสนด้านระบบการเติมวรรณยุกต์ที่ไม่คงที่ในคำทับศัพท์ภาษาไทย ดังแสดงในรูปภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1: กระดานสนทนาในประเด็นเรื่องเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ของผู้ใช้ภาษาไทย (ชาวไทยและชาวต่างชาติ) (ข้อมูลจาก thai-language.com, 2013)

Re: English loanwords in Thai language: **tone** problem
 □ by David and Bui » Mon Apr 22, 2013 9:27 am

Chuan,

Is this the current spelling rule for foreign **loan** words in Thai?

Dictionary of New Words, Volume 2:

๓. การสะกดคำ - คำที่ยืมจากภาษาต่างประเทศเขียนตามเสียงที่คนไทยส่วนใหญ่ออก เช่น

เซ็งลี ก. คำขาย เช่น ตลาดนี้มีคนเยอะ เซ็งลีอะไรก็ไปหมด. (จ. เซ็งลี).

เท็กโอเวอร์ ก. เข้าควบคุมการบริหารโดยการซื้อกิจการหรือซื้อหุ้นเกินร้อยละห้าสิบ เช่น ธนาคารของไทยหลายแห่งถูกต่างชาติเท็กโอเวอร์ไปแล้ว. พรรคการเมืองบ้านเราดู ๆ ไปก็คล้ายกับบริษัทที่เข้ามาเท็กโอเวอร์ประเทศไทย. (ฉ. take over)."

David in Houston

Re: English loanwords in Thai language: **tone** problem
 □ by chuan » Mon Apr 22, 2013 9:36 am

The spelling rule you mentioned would apply for loanwords from tonal languages only, like Mandarin, Cantonese, Vietnamese. For non-tonal languages, the rule may not be appropriate. For example, เท็กโอเวอร์, this word looks redundant of its too much **tone** marks. We prefer to write it as เทคโอเวอร์.

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการใช้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ควรกำหนดให้เป็นทิศทางเดียวกันเนื่องจากปัจจุบันผู้ใช้ภาษาทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเกิดความสับสนกับการใช้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทย สืบเนื่องจากในคำจำนวนหนึ่งการสะกดคำทับศัพท์ไม่สอดคล้องกับการออกเสียงในภาษาไทย เช่น คำว่า *tank* ที่ได้รับบัญญัติเป็น แท้งก์ แต่ออกเสียงเป็นวรรณยุกต์ตรี ทำให้ผู้ใช้ภาษาส่วนหนึ่งเกิดความสับสน และมีสะกดอย่างหลากหลายรูปแบบ เช่น แท้งค์ แท้งค์ แท้ง และแท้งก์ เป็นต้น (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556) และคำว่า *steak* ได้รับการบัญญัติเป็น สเต็ก ซึ่งเมื่ออ่านตามการสะกดแล้วจะได้เสียงวรรณยุกต์เอกแตกต่างจากการออกเสียงจริงที่เป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี (thai-language.com, 2012)

จากเหตุผลที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงต้องการนำเสนอข้อสังเกตบางประการรวมทั้งข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบัญญัติคำทับศัพท์ โดยพิจารณาข้อมูลการวิเคราะห์ทางระบบเสียงและวรรณยุกต์ของนักภาษาศาสตร์ รวมทั้งข้อมูลเบื้องต้นจากการศึกษาของผู้วิจัยในประเด็นรูปแบบการเติมเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทย (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556)

และข้อมูลบางส่วนจากคลังข้อมูลภาษา (InterBEST) ของสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (NECTEC) (Kosawat et al., 2009) เพื่อวิเคราะห์ปัญหาในการใช้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ และเพื่อเป็นแนวทางในการบัญญัติคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ต่อไป

2. ระบบเสียงภาษาไทยกับการเติมเสียงวรรณยุกต์ (tone assignment) ในคำทับศัพท์

การเติมเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาที่มีวรรณยุกต์ได้รับความสนใจจากนักภาษาศาสตร์จำนวนมาก ทั้งนี้ การรับคำในภาษาใหม่เข้ามาใช้ในอีกภาษา (ภาษาตั้งเดิม) ย่อมเกิดการปรับรูปแบบทางเสียงเพื่อให้สอดคล้องกับระบบเสียงในภาษาตั้งเดิม โดยอาจคงลักษณะบางประการที่ปรากฏในภาษาใหม่ (Kang, 2010) อาทิ การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาจีนกลาง เช่น *bar* เปลี่ยนเป็น *pa* (Wu, 2006) และการเปลี่ยนเสียงสระในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาจีนกวางตุ้ง เช่น *letter* เปลี่ยนเป็น *lettha* (Yip, 1993) ดังนั้น เมื่อมีการรับคำจากภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทยย่อมก่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนทางเสียงของคำให้สอดคล้องกับระบบเสียงในภาษาไทย ทั้งการเปลี่ยนพยัญชนะและสระ รวมถึงการเติมวรรณยุกต์ (Gandour, 1979; Bickner, 1986; Kenstowicz and Suchato, 2006) ทั้งนี้ในบทความนี้ผู้วิจัยจะมุ่งเน้นเรื่องของการใช้วรรณยุกต์ในคำยืม โดยจะไม่กล่าวถึงรายละเอียดเรื่องการใช้พยัญชนะและสระ

เป็นที่น่าสังเกตว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์ แต่เมื่อคำได้รับมาใช้ในภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์เกิดการเติมวรรณยุกต์ขึ้น โดยการเติมวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยเกิดขึ้นอย่างเป็นระบบ เช่นเดียวกับการเติมวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาอื่นที่มีวรรณยุกต์ เช่น ภาษาจีน (Wu, 2006) และภาษาเฮฮา (Leben, 1996; Kenstowicz, 2006) ทั้งนี้ ผลการวิเคราะห์โดยนักภาษาศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่าการเติมวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยทางเสียงหลายปัจจัย ได้แก่ การลงเสียงหนัก (ในภาษาอังกฤษ) พยางค์เป็น-พยางค์ตาย (พยางค์เป็น (คำเป็น) คือ พยางค์ที่มีสระเสียงยาวที่ไม่มีพยัญชนะท้าย หรือมีสระเสียงสั้นหรือยาวตามด้วยพยัญชนะท้าย /m/ /n/ /ŋ/ /j/ /w/ ส่วนพยางค์ตาย (คำตาย) คือพยางค์ในลักษณะอื่นที่นอกเหนือจากพยางค์เป็น) และตำแหน่งการปรากฏของพยางค์ (Gandour, 1979; Bickner, 1986; Kenstowicz and Suchato, 2006; เสาวลักษณ์ แซ่ลี, 2556) ซึ่งอาจสรุปได้ตามตารางที่เสนอโดย Gandour (1979) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงการเติมเสียงวรรณยุกต์ที่เกิดขึ้นในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทย ดัดแปลงจาก Gandour (1979)

	คำพยางค์เดียว	คำหลายพยางค์	
		พยางค์ที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้าย	พยางค์สุดท้าย
พยางค์เป็น	เสียงสามัญ	เสียงสามัญ	เสียงโท
พยางค์ตาย	เสียงตรี	เสียงตรี	เสียงเอก

การเติมเสียงวรรณยุกต์สามัญ มักเกิดในคำทับศัพท์ที่มีพยางค์เดียวที่เป็นพยางค์เป็น เช่น *bill* ออกเสียงเป็น [bin] หรือ *cone* ออกเสียงเป็น [kʰo:n] นอกจากนี้ ยังพบการเติมเสียงสามัญในคำที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์ ในพยางค์เป็นที่มีเสียงสระยาว และพยางค์เป็นที่ได้รับการลงเสียงหนักในตำแหน่งท้ายคำ เช่น *cartoon* ออกเสียงเป็น [ka:tu:n] และ *do'main* ออกเสียงเป็น [do:me:n] เป็นต้น

การเติมเสียงวรรณยุกต์เอก มักเกิดในคำที่มีพยางค์เดียวและเป็นพยางค์ตาย ทั้งที่มีสระเสียงสั้นและยาว หรือมีพยัญชนะท้ายควบกล้ำ (ในภาษาอังกฤษ) ที่ลงท้ายด้วยพยัญชนะเสียงก้อง เช่น *lord* ออกเสียงเป็น [lɔ:t] *board* ออกเสียงเป็น [bɔ:t] ในกรณีที่เป็นคำหลายพยางค์ เสียงเอกจะเกิดขึ้นในพยางค์สุดท้ายที่เป็นพยางค์ตาย เช่น *tulip* ออกเสียงเป็น [tʰiwlɪp] เป็นต้น

การเติมเสียงวรรณยุกต์โท มักเกิดขึ้นในคำหลายพยางค์ที่พยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์เป็น มีสระเสียงยาว และได้รับการลงเสียงหนัก เช่น *'rugby* ออกเสียงเป็น [rɒkbɪ:] หรือ *'battery* ออกเสียงเป็น [bèttrɪ:rɪ:]

การเติมเสียงวรรณยุกต์ตรี มักเกิดในคำที่มีพยางค์เดียวที่เป็นพยางค์ตาย ในกรณีที่เป็นคำหลายพยางค์เกิดในพยางค์ตายในตำแหน่งที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้าย และมีพยัญชนะท้าย (ในภาษาอังกฤษ) เป็นเสียงควบกล้ำที่หน่วยเสียงท้ายพยางค์เป็นเสียงกัก เช่น คำว่า *block* ออกเสียงเป็น [blɒk] คำว่า *tank* ออกเสียงเป็น [tʰɛŋ]

จากข้อมูลที่เสนอมานี้ทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่าการเติมวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยเกิดขึ้นอย่างเป็นระบบและมีรูปแบบ ถึงแม้ว่ามีคำจำนวนหนึ่งซึ่งอาจไม่เป็นไปตามรูปแบบที่กล่าวไว้ข้างต้น เช่น คำว่า *tennis* ที่พยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์ตาย แต่ได้รับการเติมเสียงวรรณยุกต์ตรีในภาษาไทย และคำบางคำ เช่น *net* ที่มีการเติมเสียงวรรณยุกต์ได้มากกว่าหนึ่งรูปแบบ (เสาวลักษณ์ แซ่ลี้, 2556) ดังนั้น ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการเติมวรรณยุกต์ดังกล่าวนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับเกณฑ์การเติมเสียงวรรณยุกต์ในการบัญญัติ

คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยได้ อย่างไรก็ตาม การตัดสินใจใช้หรือไม่ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษยังคงต้องศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยในประเด็นด้านเสียงวรรณยุกต์โดยใช้ข้อมูลและวิธีวิจัยดังจะได้กล่าวถึงต่อไป

3. วิธีวิจัยและแหล่งข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นในการใช้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยโดยนำคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้โดยผู้ใช้ภาษาทั่วไปมาเปรียบเทียบกับคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่บัญญัติตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถาน ข้อมูลคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษโดยผู้ใช้ภาษาแบ่งออกเป็น 2 ชุด ส่วนที่หนึ่ง ได้แก่ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาการใช้คำทับศัพท์ด้านเสียงวรรณยุกต์ของผู้วิจัยซึ่งเป็นการสำรวจเบื้องต้น (นครี ชนมหาตระกูล, 2556) เก็บข้อมูลจากการแจกแบบสอบถามให้นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 รวม 50 คน แบ่งเป็นสายวิทยาศาสตร์ 25 คน สายมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 25 คน ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยจากคำภาษาอังกฤษที่กำหนดให้ โดยคำที่กำหนดให้เป็นคำภาษาอังกฤษ 1 พยางค์และ 2 พยางค์ รวม 40 คำ ที่ครอบคลุมคำทับศัพท์ ที่บัญญัติที่มีเสียงวรรณยุกต์สามัญ เอก โท และตรี เสียงวรรณยุกต์ละ 10 คำ

คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทดสอบในแบบสอบถามทั้ง 40 คำ ได้แก่ *game, bow, fuse, cheer, term, diesel, screw, chlorine, balloon, protein, suit, serve, watt, flat, clinic, concert, cubic, mosaic, granite, phosphate, counter, quota, coma, gypsum, kiwi, solar, rugby, open, hockey, guitar, cake, plug, shirt, sauce, tank, check, knot, cookie, tennis, bonus*

ข้อมูลการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษโดยผู้ใช้ภาษาส่วนที่ 2 ได้มาจากการสืบค้นข้อมูลการปรากฏและความถี่ของการปรากฏของคำทับศัพท์ จากคลังข้อมูลภาษาไทย (InterBEST) สร้างขึ้นโดยสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (NECTEC) ซึ่งรวบรวมข้อมูลคำในภาษาไทยจำนวนกว่า 9 ล้านคำจากเอกสารหลากหลายประเภท (genre) เช่น นวนิยาย ข่าวทั่วไป ข่าวในพระราชสำนัก ตั๋วบทกฎหมาย สารคดี สารานุกรม (Kosawat et al., 2009) คำที่ใช้สืบค้นเป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่บัญญัติโดยราชบัณฑิตยสถาน (ฉบับพจนานุกรม ปี พ.ศ. 2542) รวม 47 คำ และเป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์เอก โท และตรี (โดยไม่ได้สำรวจข้อมูลคำทับศัพท์เสียงวรรณยุกต์สามัญ เนื่องจากผลการวิจัยในส่วนที่ 1 แสดงให้เห็นว่าเสียงวรรณยุกต์สามัญไม่ก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้ใช้ภาษา)

คำทับศัพท์ที่ใช้สืบค้นทั้ง 47 คำ ได้แก่ โควตา โคมา โซลา ยิปซัม กิตาร์ เคเบิล โซเดียม แคลเซียม ฟังก์ชัน เลเซอร์ เค้ก กลูโคส นอต ปิกนิก เชค แกรไฟต์ แท็งก์ พลาสติก เช็ต ลิกไนต์ กราฟ คุกกี เกาต์ ยีราฟ เต็นท์ ออกไซด์ ซอส แทรกเตอร์ ซอล์ส แคปซูล กระด๊ว แกรนิต คลินิก คาทอลิก คาร์บอนเนต คาร์บอนิก โคออร์ดิเนต รูเลตต์ คอร์ด แคโทด ซัลเฟต ไทเทรต ในดัลลัส พาร์เชก แฟลต สเปกโทรสโกปี ไอโซโทป ทั้งนี้รูปแบบคำที่ใช้ในการสืบค้นเป็นรูปแบบการสะกดตามการบัญญัติ ฯ ดังที่แสดงไว้ข้างต้น และในการสืบค้นมีการใช้โปรแกรมการแปลงตัวอักษรให้เป็นหน่วยเสียงสำหรับภาษาไทย (grapheme-to-phoneme) (Thangthai et al., 2006) ดังนั้นค่าความถี่ในการปรากฏของคำที่มีการออกเสียงใกล้เคียงกับคำที่สืบค้นทั้งในด้านพยัญชนะและสระ จะปรากฏขึ้นมาให้ผู้วิจัยนำมาคัดเลือกอีกครั้ง

ผลที่ได้ในภาพรวมแสดงให้เห็นว่าการใช้โดยผู้ใช้ภาษามีทั้งความใกล้เคียง และความแตกต่างกับคำทับศัพท์ที่บัญญัติโดยราชบัณฑิตยสถาน อย่างไรก็ตามในส่วนต่อไปผู้วิจัยจะนำเสนอผลที่ได้โดยสรุปโดยมุ่งเน้นในส่วนที่มีความแตกต่างกับการบัญญัติ

4. ผลการศึกษา: ปัญหาในการใช้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทย

จากการเปรียบเทียบข้อมูลการใช้คำทับศัพท์ ฯ โดยผู้ใช้ภาษากับคำทับศัพท์ ฯ ที่บัญญัติโดยราชบัณฑิตยสถาน ไม่พบปัญหาในการใช้คำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์สามัญ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากว่าเสียงสามัญไม่มีรูปแทนวรรณยุกต์ ดังนั้น ผู้ใช้ภาษาจึงไม่เกิดปัญหาในการสะกดคำทับศัพท์ อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาแสดงให้เห็นถึงปัญหาในการใช้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์ เอก โท และตรี โดยคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรีมีความหลากหลายในการใช้รูปวรรณยุกต์มากที่สุดเมื่อเทียบกับเสียงวรรณยุกต์สามัญ เอก และโท

ทั้งนี้ผลการศึกษาที่นำมารายงานจะเน้นเรื่องของการใช้รูปวรรณยุกต์ ในคำยืม และจะไม่กล่าวถึงรายละเอียดเรื่องการใช้รูปพยัญชนะและสระ และตัวเลข ในวงเล็บหลังคำทับศัพท์ แสดงความถี่ของการปรากฏของคำนั้น ๆ จากจำนวนคำทั้งสิ้นประมาณ 9 ล้านคำในคลังข้อมูลภาษาไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 คำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์เอก

พบได้ว่าการใช้วรรณยุกต์เอกในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษไม่เป็นปัญหามากนัก โดยปัญหาส่วนหนึ่งที่พบอาจเกิดจากความไม่คุ้นเคยกับคำบางคำในภาษาอังกฤษของผู้ใช้ภาษาชาวไทย เช่น คำว่า *granite* สะกดตามเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถานด้วยว่า แกรนิต แต่เมื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเขียนคำทับศัพท์ พบการสะกดที่หลากหลายมากถึง 8 รูปแบบ (นวศรีชนมหาตระกูล, 2556) ได้แก่ แกรนิต การ์นิต เกรนิต แกรไนท์ แกรไนต์ แกนไนต์ แกไนท์ และแกรไฟต์

นอกจากนี้ ประเด็นที่พบในการใช้วรรณยุกต์เอกในคำทับศัพท์เกี่ยวเนื่องกับการใช้อักษรคู่เสียงสูง-ต่ำ เพื่อแสดงเสียงวรรณยุกต์เอก ทั้งนี้ ในกฎการสะกดคำในภาษาไทย เสียงวรรณยุกต์มีความสัมพันธ์กับตัวอักษรในตำแหน่งพยัญชนะต้นที่แบ่งเป็นอักษรสามหมู่ ได้แก่ อักษรเสียงสูง อักษรเสียงกลาง และอักษรเสียงต่ำ โดยเสียงพยัญชนะที่สัมพันธ์กับการแสดงเสียงวรรณยุกต์เอกได้แก่อักษรคู่ สูง-ต่ำ (กำชัย ทองหล่อ, 2540) เช่น เสียง /s/ ที่สามารถใช้ตัวอักษรแทนได้ทั้ง ส และ ซ เสียง /f/ ที่สามารถใช้ตัวอักษรแทนได้ทั้ง ฟ และ พ เป็นต้น หากต้องการบัญญัติคำทับศัพท์ให้ตรงตามการออกเสียงของผู้ใช้ภาษาซึ่งออกเสียงวรรณยุกต์เอกควรใช้เสียงอักษรสูงในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น คำว่า *fax* ควรเขียนทับศัพท์เป็น แฟกซ์ คำว่า *nightclub* ควรเขียนเป็น ไนต์คลับ

อย่างไรก็ตาม คำทับศัพท์ ๆ ที่บัญญัติโดยราชบัณฑิตยสถานส่วนใหญ่มาจากการถอดอักษรโดยไม่ได้อำอิงการใช้วรรณยุกต์ ดังนั้น การสะกดคำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์เอกโดยผู้ใช้ภาษาสะท้อนให้เห็นความสับสนบางประการเหล่านี้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ตารางแสดงการสะกดคำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์เอกที่แสดงความสับสนในการใช้อักษรคู่ สูง-ต่ำ (ตัวเลขในวงเล็บหลังคำทับศัพท์แสดงความถี่ของการปรากฏของคำนั้น ๆ จากจำนวนคำทั้งสิ้นประมาณ 9 ล้านคำในคลังข้อมูลภาษา (Kosawat et al., 2009) และจากผลเฉลี่ยร้อยละจากการเก็บข้อมูลด้วย

แบบสอบถาม (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556))

คำทับศัพท์โดยราชบัณฑิตยสถาน	คำทับศัพท์โดยผู้ใช้ภาษา
เสิร์ฟ	เสิร์ฟ (58) เสริฟ (14) เสริฟี (4) เซิร์ฟ (10) เซฟ (10) เซป (2) (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556)
สูท	สูท (80) สูต (2) ซูท (10) ซูด (4) ซู้ด (2) ซุย (2) (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556)
โมเสก	โมเสก (40) โมเสค (16) โมเสต (4) โมสาอิก (2) โมเสส (2) โมเสด (2) โมแสด (2) โมแซค (2) โมแซค (8) โมแซก (4) โมแซก (2) โมไซแอค (2) โมแซส (2) โมแซท (2) โมซาอิก (4) โมซาส (2) ไม่ระบุ (6) (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556)
คอร์ต	คอร์ต (13) คอร์ท (3) คอร์ต (3) ขอด (มีปรากฏแต่ความถี่ไม่ชัดเจน) (Kosawat et al., 2009)

จากตัวอย่างดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่าการเลือกใช้อักษรคู่ สูง-ต่ำ เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดความสับสนในการเขียนคำทับศัพท์ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากผลการศึกษาทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยพบว่าคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีเสียงวรรณยุกต์เอกที่มีปัญหาในการเลือกใช้อักษรคู่ สูง-ต่ำ มีจำนวนไม่มากนัก เมื่อเทียบกับคำที่ใช้ในการทดสอบทั้งหมด และมีคำทับศัพท์ ๆ ที่มีเสียงวรรณยุกต์เอกจำนวนมากที่ใช้ภาษาไม่มีปัญหาในการเลือกใช้อักษรคู่ สูง-ต่ำ ในการสะกดคำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ตารางแสดงการสะกดคำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์เอกที่ไม่พบความสับสนในการใช้อักษรคู่ สูง-ต่ำ

คำทับศัพท์โดยราชบัณฑิตยสถาน	คำทับศัพท์โดยผู้ใช้ภาษา
พาร์เซก	พาร์เซก (9) (Kosawat et al., 2009)
ซัลเฟต	ซัลเฟต (9) (Kosawat et al., 2009)
ไนต์คลับ	ไนต์คลับ (5) ไนท์คลับ (2) (Kosawat et al., 2009)
ฟอสเฟต	ฟอสเฟต (68) ฟอสเฟส (16) ฟอสเฟท (2) โทสเฟท (4) โทสเฟส (2) ฟอตเฟต (2) โฟสเฟตร (2) พรอสเฟส (2) เฟสเฟต (2) (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556)
แฟลต	แฟลต (68) แฟล็ต (10) แฟลท (8) แฟต (6) เฟล็ต (4) เฟลต (4) (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556)

นอกจากนี้ ยังมีคำทับศัพท์ที่บัญญัติที่สะกดไม่ตรงตามการออกเสียงจริง เช่น กะรัต คลินิก ปิกนิก โดยที่การสะกดตามรูปแบบการออกเสียงมีการเติม อักษร ห นำ เพื่อแสดงเสียงวรรณยุกต์ตรงตามการออกเสียง อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาผลการศึกษาจะเห็นได้ว่าผู้ใช้ภาษาในทั้งสองแหล่งข้อมูลไม่มีการแสดงเสียงวรรณยุกต์เอกด้วยการใช้อักษร ห นำ เลย ทั้งนี้ ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้การสะกดตรงตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด โดยใช้รูปแบบการสะกดที่ไม่

ตรงกับการออกเสียงจริง เช่น กะรัต (41) แกรนิต (9) คลินิก (86) คาทอลิก (38) คาร์บอนเนต (5) เป็นต้น จากประเด็นดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าผู้ใช้ภาษามีความคุ้นเคยกับคำทับศัพท์ดังกล่าวจึงสะกดคำได้ถูกต้องโดยไม่สับสนกับการออกเสียงวรรณยุกต์ ทั้งนี้ ความสับสนที่เกิดขึ้นในการเลือกอักขรคู่ สูง-ต่ำ ที่พบในผลการศึกษาอาจเป็นผลมาจากความไม่คุ้นเคยกับคำภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบสอบถาม

โดยสรุป ในคำทับศัพท์ที่มีเสียงเอกเป็นที่น่าสนใจว่าผู้ใช้ภาษาส่วนใหญ่สามารถใช้การสะกดตามการบัญญัติคำทับศัพท์แม้ว่าคำทับศัพท์นั้นจะสะกดไม่ตรงตามการออกเสียงจริง

4.2 คำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์โท

ปัญหาที่พบในการเขียนคำทับศัพท์ที่มีวรรณยุกต์โท ได้แก่ การเลือกเติมหรือไม่เติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ลงในคำทับศัพท์ เนื่องจากเกณฑ์การบัญญัติคำทับศัพท์ที่กำหนดโดยราชบัณฑิตยสถานได้ระบุไว้ว่าไม่ต้องเติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ และให้เติมเครื่องหมายวรรณยุกต์เฉพาะในกรณีที่คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษซ้ำกับคำไทย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2558) เกณฑ์ดังกล่าวนี้ทำให้คำทับศัพท์ที่บัญญัติที่มีวรรณยุกต์โทจำนวนหนึ่งมีการใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ เช่น รักบี้ โอเพ่น ฮอกกี้ ในขณะที่คำทับศัพท์ที่บัญญัติจำนวนหนึ่งที่มีวรรณยุกต์โทไม่มีเครื่องหมายวรรณยุกต์ เช่น คำว่า โควตา ยิปซัม โซลา

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าผู้ใช้ภาษามีความสับสนในการเลือกเติมหรือไม่เติมวรรณยุกต์ที่แสดงเสียงวรรณยุกต์โทในการเขียนคำทับศัพท์ ดังจะเห็นได้จากการเลือกเติมวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนดไม่ให้ใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์ตัวอย่างเช่น

ตารางที่ 4 ตารางแสดงการสะกดและปัญหาที่เกิดกับคำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์โทที่บัญญัติให้ไม่มีการเติม
รูปวรรณยุกต์

คำทับศัพท์โดยราชบัณฑิตยสถาน	คำทับศัพท์โดยผู้ใช้ภาษา
<u>กีตาร์</u>	กีตาร์ (20) กีตา (2) กีร์ตาร์ (2) <u>กีต้าร์</u> (54) <u>กีต้า</u> (22) (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556)
<u>โควตา</u>	โควตา (28) <u>โควตา</u> (64) <u>โคต้า</u> (2) <u>ควอต้า</u> (2) <u>กลูต้า</u> (2) (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556)
<u>โซลา</u>	โซลา (14) โซลาร์ (22) <u>โซล้า</u> (54) <u>โซลาร์</u> (8) <u>ไมระบุ</u> (2) (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556)

คำทับศัพท์โดยราชบัณฑิตยสถาน	คำทับศัพท์โดยผู้ใช้ภาษา
<u>เคเบิล</u>	<u>เคเบิล</u> (7) (Kosawat et al., 2009)
<u>แคลเซียม</u>	<u>แคลเซียม</u> (38) <u>แคลเซียม</u> (2) (Kosawat et al., 2009)
<u>ยิปซัม</u>	<u>ยิปซัม</u> (2) <u>ยิปซัม</u> (1) (Kosawat et al., 2009)

และในทางกลับกัน ผู้ใช้ภาษาไม่เติมวรรณยุกต์ลงในคำทับศัพท์ที่บัญญัติให้มีการเติมวรรณยุกต์ในตัวอย่างต่อไปนี้

ตาราง 5 ตารางแสดงการสะกดและปัญหาที่เกิดกับคำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์โทที่บัญญัติให้มีการเติมรูปวรรณยุกต์

คำทับศัพท์โดยราชบัณฑิตยสถาน	คำทับศัพท์โดยผู้ใช้ภาษา
<u>โคมา</u>	<u>โคมา</u> (90) <u>โคมา</u> (10) (นวศรี ขนมหาตระกูล, 2556)
<u>โอเฟ่น</u>	<u>โอเฟ่น</u> (66) <u>โอเฟ่น</u> (16) (นวศรี ขนมหาตระกูล, 2556)

จากตัวอย่างต่าง ๆ ที่ยกมานี้ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าความสับสนดังกล่าวเกิดจากหลักเกณฑ์การเขียนวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ที่ไม่เป็นระบบเดียวกัน ดังนั้น ถ้าเป็นไปได้เกณฑ์การใช้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์จึงควรมีรูปแบบเดียว หากจะเลือกเติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ก็ควรเติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ทั้งหมด และหากไม่เติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ก็ควรไม่เติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ทั้งหมด

4.3 คำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรี

ปัญหาที่พบในการเขียนคำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรี ได้แก่ การเลือกเติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ ไม่ว่าจะเป็น ไ้โท หรือ ไ้ตรี หรือเครื่องหมายไม้ไ้ตุ้เพื่อแสดงเสียงวรรณยุกต์ หรือไม่เติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ใด ๆ เลย

ความสับสนในการเติมเครื่องหมายวรรณยุกต์เพื่อแสดงเสียงวรรณยุกต์ตรีนี้สืบเนื่องมาจากการที่เครื่องหมายวรรณยุกต์ที่แสดงเสียงวรรณยุกต์ตรีมีความสัมพันธ์กับพยัญชนะต้นที่เป็นอักษรสามหมู่ โดยอักษรเสียงกลางจะใช้เครื่องหมายไม้ไ้ตรีเพื่อแสดงเสียงวรรณยุกต์

ตรี เช่น คำว่า *ป้า จืด* เป็นต้น ในขณะที่อักษรเสียงต่ำจะใช้เครื่องหมายไม้โทเพื่อแสดงเสียงวรรณยุกต์ตรี เช่น คำว่า *คว่ำ น้อย* เป็นต้น นอกจากนี้ คำที่มีเครื่องหมายไม้ไต่คู้ที่เป็นพยางค์ตายยังสามารถแสดงเสียงวรรณยุกต์ตรีได้ควบคู่กันไป เช่น *เล็ก เช็ค* เป็นต้น (กำชัย ทองหล่อ, 2540) การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ กันเพื่อแสดงเสียงวรรณยุกต์ตรีนี้ก่อให้เกิดความสับสนในการเลือกเครื่องหมายที่เหมาะสมในการแสดงเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำทับศัพท์ ดังตัวอย่าง

ตาราง 6 ตารางแสดงการสะกดและปัญหาที่เกิดขึ้นกับคำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรีในประเด็นการใช้เครื่องหมายแสดงวรรณยุกต์

คำทับศัพท์โดยราชบัณฑิตยสถาน	คำทับศัพท์โดยผู้ใช้ภาษา
เค็ก	เค็ก (94) เค็ก (4) เค็ก (2) (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556)
เข็ด	เข็ด (81) เข็ด (6) (Kosawat et al., 2009)
แท๊งก์	แท๊งก์ (6) แท๊งค์ (10) แท๊งก์ (8) แท๊งค์ (20) แท๊งก์ (14) แท๊งค์ (18) แท๊ง (8) แท๊ง (8) แท๊งค์ (2) แท๊งก์ (2) แท๊ง (2) แท๊ง (2) (นวศรี ชนมหาตระกูล, 2556)

ตัวอย่างคำทับศัพท์โดยผู้ใช้ภาษาแสดงให้เห็นว่าผู้ใช้ภาษาเกิดความสับสนอย่างชัดเจนในการเลือกเติมเครื่องหมายที่เหมาะสมเพื่อแสดงเสียงวรรณยุกต์ตรี นอกจากนี้ ผู้ใช้ภาษายังต้องตัดสินใจว่าจะเลือกใช้หรือไม่ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์เพื่อให้สอดคล้องกับกฎการบัญญัติคำทับศัพท์จึงเป็นไปได้ว่าความสับสนเหล่านี้ทำให้คำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรีก่อให้เกิดความสับสนในการเขียนคำทับศัพท์ในด้านเสียงวรรณยุกต์มากที่สุด

5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 เสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหาในรูปแบบเดียวกัน

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าแนวโน้มว่าคำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรีมีปัญหาด้านรูปแบบการสะกดมากที่สุด โดยมีปัญหาในด้านการเลือกเครื่องหมายที่เหมาะสมเพื่อแสดงเสียงวรรณยุกต์ตรี รองลงมา ได้แก่ คำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์โทที่มีปัญหาในด้านการเลือกเติมหรือไม่เติมเสียงวรรณยุกต์ ถัดมา ได้แก่ คำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์เอกที่มีปัญหาในการ

เลือกใช้อักษรคู่ สูง-ต่ำ บ้างในบางกรณี (แต่ผู้ใช้ภาษาส่วนใหญ่สามารถตัดสินใจเลือกสะกดคำทับศัพท์ได้ถูกต้องตามที่กำหนดโดยราชบัณฑิตยสถาน) และคำทับศัพท์ที่ไม่พบปัญหาด้านการเติมเสียงวรรณยุกต์เลย ได้แก่ เสียงสามัญ

เสียงวรรณยุกต์ทุกเสียงไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหาในการสะกดคำทับศัพท์ในรูปแบบเดียวกัน ดังนั้น การบัญญัติคำทับศัพท์ในด้านเสียงวรรณยุกต์จึงควรคำนึงถึงความไม่เท่าเทียมนี้ และสร้างเกณฑ์ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการเติมเสียงวรรณยุกต์แต่ละเสียงในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ

5.2 ผู้ใช้ภาษาออกเสียงวรรณยุกต์ได้ถูกต้องแม้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ไม่ตรงกับเสียงที่ออกจริง

แม้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่บัญญัติไว้จำนวนหนึ่งจะมีเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงตามการออกเสียงจริงโดยผู้ใช้ภาษา เช่น คำว่า *แพลตฟอร์ม* (วรรณยุกต์เอก) คำว่า *กิตาร์โซล* (วรรณยุกต์โท) หรือคำว่า *เมตรพลาสติก* (วรรณยุกต์ตรี) แต่ผู้ใช้ภาษาสามารถออกเสียงคำเหล่านี้ได้เป็นรูปแบบเดียวกัน ทั้งนี้ ผลการวิเคราะห์โดยนักภาษาศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่าการเติมเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยเกิดขึ้นอย่างเป็นระบบ (Gandour, 1979; Bickner, 1986; Kenstowicz and Suchato, 2006; เสาวลักษณ์ แซ่ลี, 2556) สอดคล้องกับข้อสังเกตของราชบัณฑิตยสถานที่ว่า “คำทับศัพท์เหล่านี้แม้จะไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ แต่คนไทยก็มักจะอ่านหรือออกเสียงโดยมีวรรณยุกต์กำกับมาให้ด้วย เพราะอิทธิพลของภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาวรรณยุกต์” (นิตยา กาญจนวรรณ, 2558)

5.3 ความคุ้นเคยส่งผลต่อการสะกดคำทับศัพท์

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าผู้ใช้ภาษาสามารถสะกดคำได้ถูกต้องแม้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ไม่ตรงกับเสียงที่ออกจริงเนื่องจากความคุ้นเคยในการใช้คำทับศัพท์ เห็นได้จากการเลือกใช้อักษรคู่ สูง-ต่ำได้ถูกต้อง เช่น *ฟอสเฟต* ใน*ดีคลับ* และการไม่เติมอักษร ห นำ เช่น *แกรนิต* *คาทอลิก* เป็นต้น ดังนั้น การกำหนดหลักเกณฑ์การบัญญัติคำทับศัพท์รูปแบบใหม่จึงควรพิจารณาแนวทางการสะกดคำทับศัพท์ที่ใช้มานานจนเป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้ใช้ภาษา และควรคำนึงถึงความคุ้นเคยในการใช้เกณฑ์การบัญญัติคำทับศัพท์รูปแบบเดิมที่อาจส่งผลต่อการสะกดคำทับศัพท์ของผู้ใช้ภาษา

5.4 รูปแบบการใช้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ควรกำหนดให้เป็นรูปแบบเดียวกันชัดเจน

ผลการศึกษาที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่ไม่ได้ระบุไว้ชัดเจนทำให้ผู้ใช้ภาษาเกิดความสับสน เช่น ความสับสนในการเลือกเติมหรือไม่เติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์

โท และความสับสนในการเลือกใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ให้เหมาะสมกับการแสดงเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำทับศัพท์ ดังนั้น หลักเกณฑ์การใช้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์จึงควรได้รับการกำหนดให้เป็นรูปแบบเดียวที่ชัดเจน หากเลือกไม่เติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ ควรไม่เติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ลงในคำทับศัพท์ทั้งหมด ทั้งนี้ แม้ไม่เติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ลงในคำทับศัพท์ ผู้ใช้ภาษายังสามารถออกเสียงวรรณยุกต์ได้เป็นระบบ นอกจากนี้การออกเสียงคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษยังขึ้นอยู่กับภูมิความรู้ของแต่ละคน สอดคล้องกับข้อสังเกตจากราชบัณฑิตยสถานที่กล่าวว่า “การออกเสียงวรรณยุกต์นั้นก็มักจะเปลี่ยนไปตามกาลเวลาและบุคคล เช่น นิวยอร์ก (New York) บางคนก็อ่านว่า [นิวยอร์ก] บางคนก็อ่านว่า [นิวยอก]” (นิตยา กาญจนวรรณ, 2558)

การไม่เติมเครื่องหมายวรรณยุกต์ลงในคำทับศัพท์ทั้งหมดจึงเป็นแนวทางหนึ่งที่น่าสนใจ ขณะเดียวกัน การเติมวรรณยุกต์ลงในคำทับศัพท์ภาษาไทยเป็นแนวทางหนึ่งที่น่าสนใจเช่นกัน เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ และการเติมเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษเกิดขึ้นอย่างเป็นระบบและสามารถอธิบายได้ ทั้งนี้ หากเลือกเติมเครื่องหมายวรรณยุกต์อาจกำหนดการเติมเครื่องหมายที่แสดงเสียงวรรณยุกต์โทและตรีให้ชัดเจน เนื่องจากเป็นเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ที่มีปัญหาในการสะกดเป็นอย่างมาก ส่วนในกรณีของคำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์เอกไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนพยัญชนะอักษรคู่ สูง-ต่ำ ให้สอดคล้องกับการออกเสียงจริง เนื่องจากผู้ใช้ภาษาสามารถสะกดคำเหล่านี้ได้ถูกต้องแม้จะมีการสะกดคำที่ไม่ตรงตามเสียงที่ออก

อย่างไรก็ตาม การกำหนดหลักเกณฑ์ด้านการใช้วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ยังต้องศึกษาเพิ่มเติมถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่าการกำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าวควรมีการทำประชาพิจารณ์เพื่อสอบถามความคิดเห็นจากผู้คนในแวดวงต่าง ๆ และมีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้ที่เกี่ยวข้อง อาทิ นักแปล ผู้ทำงานด้านการพิสูจน์อักษร นอกจากนี้ ควรนำผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องมาพิจารณา เช่น ผลการศึกษาด้านเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษโดยผู้เชี่ยวชาญทางภาษา (Gandour, 1979; Bickner, 1986; Kenstowicz and Suchato, 2006; เสาวลักษณ์ แซ่ลี, 2556) หรือผลการศึกษาเกี่ยวกับคำทับศัพท์ภาษาอื่นๆ ในภาษาไทย (Osatananda, 1996)

เอกสารอ้างอิง/ References

- กำชัย ทองหล่อ. (2540). *หลักภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: บารุงสาส์น.
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2558). การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ. ใน สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. *การรับฟังความคิดเห็นร่างหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ: เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการกลุ่มเป้าหมายที่กำหนด (focus group)* (น. 1-11). กรุงเทพฯ: สำนักงานราชบัณฑิตยสภา.
- นวศรี ชนมหาตระกูล. (2556). การใช้คำทับศัพท์คำยืมจากภาษาอังกฤษในภาษาไทย. เอกสารไม่ตีพิมพ์, รายงานในรายวิชาการศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาภาษาศาสตร์, คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีเรื่องบัญญัติศัพท์ฉบับที่ ๑. (2485). *ราชกิจจานุเบกษา* เล่ม 59 ตอนที่ 66 วันที่ 13 ตุลาคม 2485, 1831-1873.
- มติชนออนไลน์. (2555). *ราชบัณฑิตฯ แก่ 176 คำ ศัพท์ลูกครึ่ง ถอดจากภาษาตปท. แนะนำเขียนให้ตรงเสียง*. สืบค้นเมื่อ 15 มิถุนายน 2558 จาก http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1348973874.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2532). *หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2535). *หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาอิตาลี ภาษาสเปน ภาษารัสเซีย ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอาหรับ ภาษามลายู*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2550). *พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2555). *ราชบัณฑิตยสถานยืนยัน ไม่แก้คำยืมภาษาอังกฤษในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔*. สืบค้นเมื่อ 15 มิถุนายน 2558 จาก <http://www.royin.go.th/?p=9439>.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). *พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์.

- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2558). การทับศัพท์. สืบค้นเมื่อ 15 มิถุนายน 2558
จาก http://www.royin.go.th/?page_id=617.
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2558). การประชุมทางวิชาการกลุ่มเป้าหมายที่
กำหนด (focus group) เรื่อง “การรับฟังความคิดเห็นร่างหลักเกณฑ์การทับศัพท์”.
สืบค้นเมื่อ 30 มิถุนายน 2558 จาก <http://www.royin.go.th/?p=11767>.
- เสาวลักษณ์ แซ่ลี. (2556). การออกเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษใน
ภาษาไทย, *วารสารศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*, 13(1), 17-32.
- Bickner, R.J. (1986). Thai tone and English loanwords: A proposed
explanation. In *A Conference on Thai Studies in Honor of William J. Gedney*
(pp. 19-40). Michigan: University of Michigan.
- Gandour, J. (1979). Tonal rules for English loanwords in Thai. In Thongkum, T.L. (Ed),
*Studies in Tai and Mon-Kher Phonetics and Phonology in Honour of Eugenie
J.A Henderson* (pp. 131-144). Bangkok: Chulalongkorn University.
- Kang, Y. (2010). Tutorial overview: suprasegmental adaptation in loanwords. *Lingua*,
120, 2295–2310.
- Kenstowicz, M. (2006). Tone loans: the adaptation of English loanwords into
Yoruba. In Mugabe, J. (Ed.), *Proceedings of Selected Proceedings of the 35th
Annual Conference on African Linguistics* (pp. 136–146). Somerville, MA:
Cascadilla Proceedings Project.
- Kenstowicz, M. and Suchato, A. (2006). Issues in loanword adaptation: a case study
from Thai. *Lingua*, 116, 921–949.
- Kosawat, K., Boriboon, M., Chootrakool, P., Chotimonkol, A., Klaithin, S.,
Kongyoung, S., Kriengket, K., Phaholphinyo, S., Purodakananda, S.,
Thanakulwarapas, T. and Wutiwiwatchai, C. (2009). BEST 2009: Thai word
segmentation software contest, in *Proc of SNLP*, 83-88.
- Leben, W.R. (1996). Tonal feet and the adaptation of English borrowings
into Hausa. *Studies in African Linguistics*, 25, 139–154.
- Osatananda, V. (1996). An analysis of tonal assignment on Japanese
loanwords in Thai. *The Fourth International Symposium on Language and
Linguistics* (pp. 198-210). Bangkok: Mahidol University, Institute of Language
and Culture for Rural Development.

- Thai-language.com. (2010). *Re: Delicious!*. Retrieved June 15, 2015, From <http://www.thai-language.com/phpbb/viewtopic.php?f=13&t=3621&p=25858&hilit=loan#p25858>.
- Thai-language.com. (2012). *How is the tone decided for loan words?*. Retrieved June 15, 2015, From <http://www.thailanguage.com/forums/t/linguistics/phonetics/t12723>.
- Thai-language.com. (2013). *English Loanwords in Thai Language: Tone Problem*. Retrieved June 15, 2015, From <http://www.thai-language.com/forums/t/linguistics/writing/t13058>.
- Thangthai, A., Hansakunbuntheung, C., Siricharoenchai, R. and Wutiwiwatchai, C. (2006). Automatic syllable-pattern induction in statistical Thai text-to-phone transcription, in *Proc. of Interspeech*.
- Wu, H.-H.I. (2006). Stress to tone: a study of tone loans in Mandarin Chinese. *MIT Working Papers in Linguistics*, 52, 227–253.
- Yip, M. (1993). Cantonese loanword phonology and optimality theory. *Journal of East Asian Linguistics*, 2, 261-91.